

„Copilul a văzut pornografie din greșeală.”

Primele 10 minute. Pasul 1 nu e o acțiune. E o propoziție.

DOUĂ UȘI — TE RECUNOȘTI PE UNA

El a venit la tine. A riscat. Nu transforma venirea în interogatoriu.

Tu ai găsit. Nu-l trezești cu telefonul în față, ca pe o dovadă. Te așezi. Apoi vorbești.

CE SPUI, ÎN CE ORDINE

1 „Nu e vina ta. Nu te cert. N-ai făcut ceva pentru care să te rușinezi. Sunt aici.”

Înainte de ecran, de întrebare, de telefon luat. Scoți rușinea din încăpere.

2 „Hai să închidem ecranul. Stăm aici un pic.”

Umăr lângă umăr. Împreună, nu smuls. Dacă l-ai trezit cu imaginea în față, te oprești: întâi pasul 1. Tăcerea de trei secunde e loc, nu pedeapsă.

3 „Ai văzut ceva ce n-ar fi trebuit să-ți apară. Asta s-a întâmplat. Nu e cine ești tu.”

Numești ce s-a întâmplat, nu cine e el.

4 „Cum te-ai simțit când a apărut?”

Nu „ce-ai văzut, exact?”. Aia e o a doua expunere. Dacă zice „nimic”: mulțumești, taci.

5 „Dacă îți revine în cap, vii la mine. Chiar noaptea. Nu e rușine.”

Telefonul doarme unde ai scris în contract — sau, fără contract, iese din cameră, ca grijă, spus, nu smuls. Măine: un minut, nu o predică.

Un copil care n-a căutat nu are ce mărturisi. Are de ce fi protejat.

Dacă n-a fost o dată — dacă o caută — e altă conversație. Nu o faci diseară, din mânie.

Ce NU faci

Nu-l faci să mărturisească ceva ce n-a căutat. Pus să recunoască o vină, învață că nevinovăția nu-l apără.

Nu-l umilești. Fața, „ce?!”, rușinea în fața familiei — corectează zece minute, închid zece ani.

Nu scoți un verset ca sentință. Dacă te rogi, te rogi după ce ai stat. Nu în loc.

Nu-i iei telefonul în primul minut — și nu-l lași singur după. Imaginea rămâne. Tu ai „rezolvat”. El nu.

Dacă e până pe la 9–10 ani, nu folosești cuvântul „pornografie” dacă el nu-l are. Pornești de la corp, de la ce e privat, de la „sunt imagini pe care un copil nu trebuie să le vadă, și nu e vina lui”. Pașii rămân: întâi propoziția, apoi fața, apoi ce-a simțit.